

Jazztörténeti fénykép 1958-ból: cikk és nagykép a 12-14. oldalon

© 1958 Art Kane

EXCLUSIVE BOHÉM JAZZ MAGAZIN

SINCE: 2011

AZ EGYETLEN MAGYAR KLASSZIKUS JAZZ SZAKLAP

V. ÉVF. 5. SZÁM – 2015. OKT.

Itt van az ősz, itt van újra...

 Ősszel véget ér a nyári fesztiválszezon, tehát kevesebbet játszanak a zenészek. Ősszel újraindul a klubszezon, tehát többet játszanak a zenészek. Ősszel már kiszámíthatatlan az idő és különben is többnyire borongós, esős, nincsenek már minden faluban szabadtéri koncertek, tehát kevesebbet játszanak a zenészek. Ősszel vége ismét mindenki dolgozik, lehet koncertezni a legjobb koncerttermekben, tehát többet játszanak a zenészek. Ellentmondásos dolog ez, no. Bár még decemberben is vannak szabadtéri felkérések, de azt jóérzésű zenész kineveti, vagy ötszörös gázsit kér (aztán van, aki vidáman elvállalja nevetséges felléti díjért és a teljes zenekarát érintő garantált tüdőgyulladásért), azért az kétségtelen, hogy ősszel általában megcsappannak a fellépések a főszezonnak számító nyár után, de legalábbis nincsenek tömegek előtt adott szabadtéri koncertek. Igaz, hogy szabadtéren ott van boldog-boldogtalan, az is, aki nem a zene miatt tévedt arra. Az ősz meghozza a zenekedvelő ingyencék koncentrált tömegeit (tucatjait), a zenészek számára most jön el a szakmai kánaán, végre csupa hozzáértő, csak miattuk és az általuk játszott stílus (és nem a kaja, jó idő, bor stb.) miatt megjelenő közönségnek játszhatnak. És a koncerteken, klubokon kívül persze ősszel is van fesztivál, ősszel is van tur-

né, ahogy ebből a lapszámból is kiderül. Szóval én tulajdonképpen szeretem az őszt, az külön jó, hogy a nyárnál kicsit nyugodtabb.

Amikor ezeket a sorokat írom, éppen Svájcban ülök a vendéglátóimnál a szobámban, az őszi külföldi Bohém-turnénk első koncertje után. Ha valahol, hát itt tényleg nyugodt az ősz (s persze az összes többi évszak is). Viszont a svjáci, német és osztrák koncertjeinkről nem lesz szó ebben a lapszámban, annál inkább a Hot Jazz Band 30. születésnapj koncertjéről (2-3. oldal) és nem maradhatnak el általános rovataink sem, amik közül ezúttal talán nem udvariasság kiemelni Zipernovszky Kornél cikkét, aminek fontosságát a fent látható címlapfotóval is kiemeltük.

A szokás szerint sokszínű és informatív cikkeken kívül a kedves olvasók figyelmébe ajánlom két közeljövőben esedékes fellépésünket: november 8-án lesz Kecskeméten az évi szokásos jótékonyági koncertünk (ezúttal a Kecskeméti Tánc-együttessel ifjúsági csoportjai javára), ez egyben lemezbemutató alkalom is lesz, mivel a Best of Bohém 30 c. CD-nk első kötetének anyagát játsszuk a koncerten. A másik alkalom pedig Budapesten, a MOM Kulturális Központban tartandó, négy vidéki zenekart felvonultató koncert december 9-én, ennek plakátja a 6. oldalon, a jótékonyági koncerté a 16. oldalon található. Mindenkit szeretettel várunk!

Ittész Tamás

A TARTALOMBÓL

Hot Jazz Band 30 – kritikus füllel

Angol-magyar jazzfesztivál: Füstös-Simon Zsuzsanna beszámolója

Dixie-ünnepek – a Bohémek és még három vidéki csapat közös koncertje Budapesten

Al Minns – az örült, vad és energikus swing-táncos

Kottamelléklet: Honey Suckle Rose

Dzsessztétika: A zenei szubjektivitás 1.

Pannon Jazzvilág: Tánciskolák anno

Great Day in Harlem: egy legendás jazztörténeti fotó és ami mögötte van

Duett George Bensonnal

Bohém-jótékonyági koncert

IMPRESSZUM:

Bohém JazzMagazin

Bohém VIP-tagok és előfizetők részére
a Kecskeméti Jazz Alapítvány
elektronikus és nyomdai tagi kiadványa
Előfizetés, lapszámonkénti vásárlás
a Bohém Webáruházban:

<http://bohém.shoprenter.hu>

Lapszám ára (digitális): 490 Ft

Előfizetés (digitális): 2490 Ft

Előfizetés (nyomtatott): 4990 Ft

**Előfizetés (nyomtatott ÉS digitális,
ajándék CD-vel!): 4990 Ft**

Felölös szerkesztő: Dr. Ittész Tamás

Cím: 6001 Kecskemét, Pf. 652.

Telefon: 0620/336-4620

E-mail: help@bohémragtime.com

www.bohemragtime.com/jazzmagazin

A kritikus 30

a Hot Jazz Band jubileumi koncertje félig-meddig külső szemmel és füllel

Amikor hónapokkal ezelőtt megtudtam, hogy a 30. születésnapját hozzánk hasonlóan szintén idén ünneplő Hot Jazz Band évfordulósi ünnepi koncertje 2015. október 16-án lesz az Erkel Színházban, rögtön elhatároztam, hogy elmegyek és beszámolok az eseményről a Bohém JazzMagazin hasábjain. Mivel a Hot Jazz Bandet nagyon jó zenekarnak tartom (sőt, szeretem), arra készültem, hogy nagyon jó koncert lesz, amiről nagyon jó recenzíót lehet majd kanyarítani. Sokan persze legalábbis furcsán néznek ilyenkor, hogy miért propagálom én a „konkurens” zenekart (nem először teszem), de egyrészt úgy gondolom, hogy a jót akkor is el kell ismerni, ha a konkurenciánk csinál valamit jól, másrészt pedig inkább vagyok „harcostársak”, mint konkurenssek. Ilyen „prekonceptióval” felvértezve mentem tehát a jeles alkalomra, s szomorúan kellett megállapítanom, hogy nem tudok a koncertről olyan lelkes kiritkát írni, mint amilyenre előzetesen számítottam. De ha már ennyi mindent elárultam a háttérrel, nem csinállok semmiből titkot és leírom, amit láttam-hallottam, bízva abban, hogy a beszámoló pozitív megállapításait mindenki örömtelinelik, a negatívakat pedig tanulságosnak érzi majd. Nem veszem előre a pozitívakat, hogy aztán jól megmondhassam a magamét, s nem is teszem a ledorongolással, hanem megyek szépen sorjában:

A most már II. János Pál pápa nevét viselő téren alig lehetett parkolót találni a kezdés előtt bő félórával, viszont az ácsorgó tömeget nem akarta még senki beengedni. Mi gyorsan megkaptuk a tiszteletjegyünket, s már mehettünk is be, így volt időnk szemügyre venni a helyszínt, aminek kiválasztása egyébként telitalálat (hogy mégsem volt teljesen az, arról később). A legnagyobb Magyarországon járt jazzsztárok koncerteztek itt Ella Fitzgeraldtól Benny Goodmanig, jómagam a Modern Jazz Quartet-tet hallottam itt a nyolcvanas évek végén (?). Őszintén szólva egy kicsit irigyeltem is a Hot Jazz Band vezetőjét, Bényei Tamást, hogy

eszébe jutott, hogy ide szervezze fontos jubileumi koncertjüket, hiszen ennél méltóbb helyszínt nehéz lett volna találni. Ráadásul 1700 ember elfér, ami mégiscsak több, mint a MÜPA nagytermének 1300-as közönsége.

Mivel ott voltam a 25 éves Hot Jazz Band koncerten is a MÜPA-ban, sok dologban reflexszerűen elkezdtem összehasonlítani a mostani eseményt azzal (és persze a Bohém-évfordulós megmozdulásokkal). Az első, ami feltűnt, hogy minden széken ott volt a műsorlap, tetszetős grafikai design-nal, látszólag jól kitalált műsorral. Mivel nem először járok HJB-bulin, rögtön elkezdtem számolgatni, hány percbe férnek bele a félidők, s úgy döntöttem, az elsővel nem lesz nagy baj, a második is csak bő egyórás, de biztos, hogy ma Tamás (hadd ne kelljen ezután a cikkben mindig a Bényei-t is odatennem) nem fog sokat beszélni, inkább a zenéé lesz a főszerep. (Sajnos tévedtem, ezért a műsorlap félig-meddig feleslegessé is vált.) A másik pozitívum az volt, hogy a tiszteletjeggyel rögtön kaptunk egy-egy hűtőmágnest is, ami a koncert után már a kijáratnál mindenkinek járt ajándékba. Szóval minden adott volt egy jó koncerthez, teltház, a színpadon a függöny előtti részen a megszokott, egymáshoz közeli HJB-felállás, s megjelentek a zenészek is, a közönség óriási ovációja közepette. Látszott, hogy itt elfoglalt rajongótáborról van szó, a szó legjobb értelmében.

Az első dal Tamás Amerika-dal c. szerzeménye volt, ismerem, jó szám, jó szöveggel, kivételesen még a prozódia is egész jó (ami azért magyar szövegű jazznótáknál nem kis mutatvány), a refrénben háromszólamú vokállal. Kicsit furcsa volt a hangzás, a bőgő hümmögött-bummogott, konkrét hangot kivenni nem nagyon lehetett (pedig Juhász Zoli elég konkrétan szokott játszani) és az ének nekem kevés volt. Engem csak az arányok (és egy kicsit a hangszínek) zavartak, a közönséget a félig-meddig akusztikus hangzás is, mert alighogy elülni látszott a zúgó, lelkes taps, valaki bekiabált az erkélyről, hogy nem hallani a zenekart, s nyomban csatlakozott hozzá néhány száz helyeslő hang. Ezt a koncertindítónak nem éppen kellemes közjátékot Tamás még kedvesen le tudta csapni, gyorsan elmondva, hogy az Erkel Színháznak kiváló akusztikája van, s ezt szerették volna kihasználni, de azt persze mégsem lehet, hogy a közönség ne hallja őket, ezért természetesen tesznek érte, szóval Andriskám, legyél szíves. Sőt, azt is mondta, hogy Andriskámnak milyen kiváló füle van, rengeteg lemezű-

ket ő keverte és teljesen megbízik benne, tegyen így a közönség is. Igen ám, de a bajok itt kezdődtek. Lehet hogy a kezdeti beállítást jobb lett volna meghagyni (a közönség a következő szám alatt garantáltan hozzászólt volna a megszokottnál kisebb hangerőhöz), de sajnos az arányok, ugye, eleve rosszak voltak. S mivel a Hot Jazz Band repertoárja és stílusa alapvetően Tamás énekhangjára épül (különösen ezen az estén, amikor a számok túlnyomó része magyar szövegű volt), nem lehetett volna úgy végigjátszani az estet, hogy az ének nem emelkedik ki. Sajnos, igazán ezután sem emelkedett ki, csak hangosabb lett, de Andriskám (akinek a teljes nevét tapintatból nem írom ki) talán megrémült a váratlan hangerőtől, s csak toldozta-foldozta az eltekert beállítást. Ennek következtében végül is úgy keresztbevágta az egész koncertet, mint annak a rendje. A hangosítás, mondjuk ki, kritikán aluli volt. Az arányok végig rosszak voltak, hol így, hol úgy, a hangszínekről nem is beszélve. Arról lehetne vitát nyitni, hogy jó-e a Bényei-féle gramofonos bájgúnár-hanghordozást ennyire előtérbe helyezni egy teljes koncerten át (szerintem ilyen töménységben csömör, bár amúgy szeretem, ahogy énekel), de az kétségtelen, hogy jellegzetes és kifejezetten korabeli a hangütése. Na, pont ez nem jött át. Nem gondolom, hogy rosszabbul énekelte volna, mint bármikor máskor, de Andriskámnak sikerült ezt a tipikusan bényeis hangot hol a szövegérthetőséget megakadályozó kellemetlenül bűgővá, hol bántóan Szokol-rádiósra keverni, s ráadásul többször keményen belenyúlt a számok, szólók alatt a hangzásba. Én ettől az egésztől rosszul voltam, na. De a zenészek sem érezték magukat teljesen komfortosan, hiszen az amúgy is feleslegesen kilométeresre nyúlt konferanszokat rendszeresen szakították meg a színpadi hangzásra vonatkozó megjegyzések, amik normál esetben nem tartoznának a közönségre. Egy zenekarvezető a közönségnek kéne, hogy konferáljon, nem pedig a hangtechnikussal kellene a színpadról egyoldalú magánbeszélgetést folytatnia, s végigpróbálgatnia a mikrofonokat, amiknek a monitorbeállítása valamilyen rejtélyes oknál fogva folyamatosan változik. A mélypont az volt, amikor a második rész első száma után Galbács Pisti, az egyébként jámbor dobos a színpad mélyéről kiabálva közölte, hogy elviselhetetlenül ordít mellette a zongora, vegyék le, mert nem tudnak játszani. De ne szaladjunk ennyire előre, még az első rész elején vagyunk...

Szóval valahol ott tartottam, hogy a mű-

sor jól ki volt találva előre, bár én biztos nem helyeztem volna ekkora hangsúlyt a magyar számokra, s a változatosságot nem csak a hangzásban és a tempókban kerestem volna, hanem a nyelvben is. De ez talán csak ízlés kérdése, s Tamás minden bizonnyal nálam jobban ismeri a saját közönségét. Hiszen volt itt minden: Hot Jazz Band bőgővel, tubával (no, ott azért Bényei Tibi basszushangjait néhol jó lenne revideálni egy ilyen kiemelt koncert előtt), bendzsózenekar basszusszaxofonnal, vendégekes, big band és vonózenekar. Mégsem éreztem, hogy egy jól felépített műsort élvezek, inkább az volt az érzésem, hogy az elméletben jól átgondolt koncert a gyakorlatban egy tucat banánhéjon meg-megcsúszott, s végül minden, ami miatt több, jobb, profibb lett volna, mint egy átlagos Hot Jazz Band fellépés, romokba dőlt. Ez persze nem teljesen igaz, mert bár igazán újat nem mutatott a zenekar, ilyen töménységben a vendégek jelenlététől eleve más volt, mint amit a Hot Jazz Band közönségének nagyrésze megszokott. De az bizonyos, hogy kellett volna egy rendező, egy külső fül, akárki, aki helyesbíti az arányokat, megmondja, hogy miről és mennyit lehet beszélni számok között és gondoskodik arról is, hogy legyen elegendő szék és legyen ember is, aki ezeket be- és kihordja, ne a zenészek bajlódjanak vele. Ez különbözteti meg ugyanis a profit az amatőről. De ha nincs is rendező, kellett volna egy forgatókönyv, amiben mindezek szabályozva vannak (és akkor a műszak tíz embere nem a büfében mulatja az idejét, hanem a színpadon széket hord, például, mert benne van a forgatókönyvben, hogy mi a dolga).

Persze mindegy, mert a közönség így is hálás volt a koncertért, hiszen Bényei Tamás nagyon ért ahhoz (talán nem is tudatosan, inkább ösztönösen), hogy mi kell a publikumnak. Tudja, hogy ha zeneileg nem is annyira kiváló egy operettes szám, de a közönség imádjá és jazzesíthető, akkor nekik azt el kell játszani. És eljátsszák és a közönség hálás, a zenekar népszerűsége pedig nő. Ja, és persze jól játsszák el. Nagyszerű ötletei vannak, ilyen például a hamarosan megjelenő lemezük, ami gyerekdalokat, illetve gyerekeknek, gyerekekről szóló dalokat tartalmaz. Ilyenkor falba verem a fejem, hogy miért nem nekem jutott ez hamarabb eszembe. (Hopp', mégis csak konkurencia?) Tulajdonképpen a bendzsózenekar is ragyogó ötlet (attól függetlenül, hogy én nem szeretem), de azért jó lett volna, ha zeneileg és hangzás szempontjából (már megint Andriskám) egyenlőbb szerep jut

a négy résztvevő bendzsósoknak, Tamáson kívül a Hot Jazz Bandes Szabó Lóri, az ex-tag Kukta Béla és a húszéves új bendzsós üdvöske, Hegedűs Csaba pengetett szélesebben. Kár volt viszont egy apró, a közönségnek észrvehetetlen malőr miatt érthetetlenül szélesebben, sőt szélesebben megismételni a második számot, így az egyrészt teljesen érthetlenné vált (csoda, hogy Korb Attila győzte a tempót basszusszaxofonon), másrészt végül a műsorlapban eredetileg feltüntetett számokat szorított ki a műsorból. Bényei Tamás viszont ettől függetlenül elképesztően jól bendzsózik.

Bolba Évát, noha már másfél éve nem énekel a Hot Jazz Banddel, még mindig nagyon sokan hiányolják a rajongók közül is a zenekarból, s kétségtelen, hogy egy koncert dramaturgiailag megfelelő pontjain megszólaló női hang rendkívül sokat tud dobni a produkción, ráadásul Tamás hangját is jobban kiemeli, mint ha állandóan csak ő énekelne. Ezt talán ő is tudja, ezért hívta meg vendégként a zenekar régi állandó vendégekesét, Szekeres Adrient. Úgy tűnt a tapsokból, hogy nem csak én szeretem nagyon Adrien hangját és sugárzó személyiségét, kár, hogy csak két számban kaphatott szerepet.

Az elnyúlt konferanszok miatti csúszást észlelve a koncert első felének végét kissé sürgetve zavarta le Tamás, de mégis annyira bele van szerelmesedve az ünneplő tapsokba, hogy többszöri meghajlás után sem tudott lemenni a színpadról az utolsó szám után még, s a félszegen egyik lábukról a másikra álló zenészei körében még jónéhány percig beszélt a közönségnek, teljesen feleslegesen. Szóljon már neki valaki, hogy vége az első résznek, gondoltam. Aztán csak kimentek.

A második részben jött a kibővített Hot Jazz Band, a Gramophonia Hot Jazz Orchestra játszott. Egy koncert erejéig nekem is volt szerencsém nyáron ebben a Bényei Tamás által megálmodott kis big bandben zongorázni, s kiválóan szólt a zenekar akkor, a síófoki koncert nagy élmény volt. Az sem zavart az élvezetben, hogy tulajdonképpen 25 éve akarok ilyen zenekart csinálni (ugyanúgy projektszerűen, mint Tamás), szóval ezt az ötletet is ő valósította meg hamarabb. Mondanom sem kell, ez is egyike Bényei kiváló ötleteinek. Egy szó mint száz, az eredeti zongorista, Nagy Iván most ráért és kiválóan zongorázott a zenekarban, amit rajta kívül szaxofonon Dennert Árpai és a mi Mátrai Zolink, trombitán pedig Szalóky Béla és

Korb Attila egészített ki. Kár, hogy a bemutatásnál Zoli és Attila esetében nem esett szó a Bohémről, azon már inkább, hogy azt nem árulta el a közönségnek a zenekarvezető, hogy Korb Attila hangszerelte a számokat, hiszen nélküle nem lett volna második rész. Végül a koncert végi rendkívül hosszas tapsolás alatt ezt a hiányosságot pótolta Tamás, de már saját klarinétos-szaxofonosát, a régen szintén Bohém-tag Fodor Lászlót nem említette meg, pedig Laci is hangszerelt két számot az aznap esti repertoárból. Persze ezek csak engem zavartak zenekarvezetőként, a csapat jól szólt, ezt a részt még a hangosítás sem tudta annyira lerontani, mint az elsőt. Igaz, hogy a második rész vendége, a Csíki Kamarazenekar tevékenységét az első pár számuk alatt szinte csak látni lehetett, hiszen teljesen akusztikusan szóltak, a Gramophonia viszont ki volt erősítve. Aztán szép lassan helyreálltak az arányok, de szerintem a teljes második részben egyedül csak az éneket kellett volna hangosítani, akusztikusan megállt volna a lábán a zene.

A csíkiakat rendkívül szépen konferálta fel Bényei Tamás, s ők meg is hálálták a meleg fogadtatást: szépen, tisztán, pontosan, s nagy odaadással játszottak, igazán emelték az est fényét, rangját és zenei színvonalát, a hegedűszólóktól az összjátékig minden nagyon rendben volt, kifejezetten szép hangzást produkáltak. Az részben Attila érdeme, hogy úgy tudott a vonózenekar megszólalni, hogy az nem zavarta a jazzes lüktetést, hangzást (ez nagyon sokszor probléma még a nagy amerikai felvételeken is), viszont az anyagot a csíkiak kiválóan el is játszották, minden elismerésem!

Összegezve azt mondhatnám, hogy a zene tetszett, a tálalás nagy része, illetve a járulékos dolgok nem. Utóbbiak a zenét kellene, hogy segítsék, de ezúttal, úgy éreztem, hogy inkább jelentősen rontottak annak hatásán. A tálalásba a plakáttól a műsorszerkesztésen, a színpadképen, a közönséggel való kommunikáción át a kivetítőig és a hangzásig sok minden beletartozik. Hogy ezekért milyen mértékben felelős Bényei Tamás, nem tudom (végül is a döntéseket ő hozta), de a hangosítást, a kép- és felvételtechnikát biztosító Cs. András és társai most, azt hiszem, nagyon sokkal tartoznak a Hot Jazz Bandnek. Bár a közönség nagy részénél az engem zavaró szeplő nagy befért, a zenekarnak, úgy tűnt, irigylésre méltó, elvakult rajongótábora van.

Ittész Tamás

ANGLIÁBÓL JELENTEM • Füstös-Simon Zsuzsanna

Zsuzsi (sőt, Zsazsa) jelenleg férjével Angliában él, s bár más témákkal foglalkozik, de jazzrajongóként és újságíróként azért tájékozódik a szigetország minket érdeklő történeteiről is. Mostantól kisebb-nagyobb rendszerességgel Angliából küld tehát beszámolókat.

Angol-magyar jazzfesztivál Londonban

A londoni 606 jazzklub, hivatalos nevén a 606 Club gyakorlatoként első munkám a harmadik éve megrendezett anglo-hungarian jazzfesztivál körüli hírverés volt, különösen a magyar oldalt megtámogatva, mármint közönség és marketing szempontjából. Az ujjbegyeim billentyűzet alakúak lettek a rengeteg „szörföléstől”, viszont sok kedves magyar szervezetet ismertem meg, akik igencsak professzionális segítséget nyújtottak, hogy a lehető legtöbb helyre eljusson a fesztivál híre, s legvégül Steve Rubie, a klub tulajdonosa megjegyezte, hogy észrevehető volt a tevékenységem. Ennél többre magam sem számítottam, korábban már tapasztalva azt, hogy egyes esetekben mennyire nehéz bizonyos embereket elérni és felkelti az érdeklődésüket egy-egy téma iránt. Nehezített terep volt az angliai olyan szempontból is, hogy limitáltak a magyar vonatkozású oldalak, honlapok, már ha a minőségre törekvést alapvetőnek tekintjük. (Például olyan, magyaroknak szóló Facebook-oldalakon nem szívesen hirdet az ember, ahol minden második poszt arról szól, hogy hol lehet zselés körömlakkot kapni Londonban, vagy ehhez hasonló létfontosságúnak mondott kérdések megválaszolásáról.)

A háromestés fesztivál a magyar Budapest Jazz Club és a londoni 606 Club közti együttműködés alapján szerveződik meg évről-évre, a Magyar Kulturális Intézet és a Harmonia Műhely Alapítvány támogatásával. A két főváros két kiemelkedően népszerű jazzklubja 12 év együttműködést tudhat maga mögött.

Szeptember 23-25. között a hét monotonitását szerdától péntekig minden este magyar és angol kiválóságok együttzenélése törte meg. Első este a „Fábián Juli-jelenség” nyűgözte le a nemzetközi hallgatóságot, aki Hofecker Mátyással

(basszusgitár), Gyárfás Istvánnal (gitár) és az egyik leghíresebb fekete angol jazzdobossal, Winston Clifforddal játszott együtt. Később meglepetésvendég státuszban a klub tulajdonosa, Steve Rubie is csatlakozott hozzájuk fuvolán, akit szó szerint úgy kellett odavarázsolni a színpadra, mert úgy tűnt, éppen a föld nyelte el, amikor a többiek már csak rá vártak. Egyébként azt lehet hallani Steve-ről, – és ezt saját tapasztalatból is mondhatom, kipróbáltam –, hogy nem szereti, ha véleményt formálnak a fuvolajátékáról, nem reklámozza agyon magát zenészként, pedig saját együttese is van (Samara).

De beszéljünk inkább Juliról, akivel hamarosan ismét találkozom egy interjú erejéig (amit remélhetőleg a decemberi Bohém JazzMagazinban lesz olvasható), és akit ezelőtt sohasem hallottam meg élőben énekelni. Nem kellett sokat várnom, hogy az eddigi kedvenc jazzénekesnőim gondosan kialakított ranglistáján minden felülíródjon és kezdődjön újra a véget nem érő összehasonlítás és „like-olgatás”; nem nehéz kitalálni, ki áll jelenleg a dobogón. Azért használtam rá feljebb a jelenség szót, mert tényleg az: kisugárzás, spiritusz – minden spirituális és ezoterikus felhang nélkül – és kedveség, ami miatt még inkább kedvencévé válik az embereknek a csodás, igazi jazzdívá hangja mellett, persze. Pallai Péter, aki a koncertek szervezője magyar oldalról, azt mondja róla, hogy „olyan a hangja, mint a méz, chilivel meghintve”.

Az énekesnő hírnevét improvizációhoz való különleges érzéke és kiforrott előadómódja alapozta meg, a montreaux-i jazzének-versenyen kétszer is a legjobb nyolc énekes közé sorolták. Duett, kvartett formában is szívesen kísérletezik, de olyan új dolgokat is kipróbál, mint az elektroakusztikus zene. 2010-ben hangcoach-ként működött közre az egyik hazai tehetségkutató versenyzőinek szakmai felkészítésében, a következő évben pedig elnyerte a Lakatos-Ablakos Dezső Ösztöndíjat, amivel minden évben a három legtehetségesebb fiatal jazz-zenészt jutalmazták.

A koncert második felvonásában a kiváló

magyar szaxofonos, a húszas évei végén járó Molnár Sándor játszott, aki szintén komoly benyomást tett a nemzetközi jazzvilágra. A Liszt Ferenc Zeneművészeti Akadémia elvégzése után a Grazi Egyetem mesterképzésében szerzett zenei egyetemi oklevelet, folyékony, tiszta és dallamos játékaival gyakorta szerepel már jól ismert nevekkal az európai jazzmezőnyben. Kortárs és klasszikus jazzmelodisták elevenedtek fel játéka alatt, melyhez a már korábban hallott Pee Wee Ellis bandájában is játszó zongorista, Gareth Williams, Yuri Goloubev (basszusgitár) és a díjnyertes magyar dobos, Juhász Márton csatlakoztak (Márton tavaly „az év dobosa” címet is megkapta, és az elmúlt években nem kisebb nevekkal játszott egy színpadon, mint Szakcsi Lakatos Béla, Peter King).

Második este az ifjú tehetség, Bolla Gábor – aki már 12 évesen első díjat nyert a nemzeti zeneiskolák versenyén – játszott együtt Steve Fishwick trombitással. Gábor 10 évesen kezdett klarinétozni, majd szaxofonra váltott, s a montreaux-i és a londoni jazzfesztiválok versenyében a középdöntőig jutott. Többek között London, Bilbao, Delhi, és Bukarest színpadain is játszott, 2004-ben megkapta a bécsi Hans Koller-díjat és szólistaként meghívást kapott a Vienna Art Orchestra

készülő lemezéhez. A 606 klub rendszeres előadója, ez alkalommal Balázs József (zongora) Adam King (basszusgitar) Balázs Elemér (dob) és Steve Fischwick (trombita) társaságában játszott saját dalokat és jazzklasszikusokat. Az angol Gramophon Magazin cikkírója szerint „szerencsésnek mondhatjuk magunkat, ha százévente egyszer van egy ilyen csilagszerű tehetségünk, mint Bolla Gábor”. Ávéd János (szaxofon) hasonló módon kortárs, funk-groove stílusú jazzt prezentált, masszív, férfias tenorszaxofon játékát Európa-szerte ismerik. A Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Jazz Tanszékének egykori diákja mára hat zenekar vezetője, de ezenkívül hét másikban is játszik. Első lemezfelvételén a Transform Quintethez csatlakozva együtt játszott a modern jazz-zongorázás egyik legkiemelkedőbb alakjával, az amerikai Joey Calderazzóval. Londonban Jim Watson kísérte zongorán, Adam King basszusgitáron és James Maddren dobon.

A péntek este egyben a fesztivál végét is jelentette, utolsó előadóként – a neve hangzásának ellenére magyar származású – Claudia Campagnol lépett színpadra (kép fent)1, akinek szülei is hivatásos zenészek voltak. A család Svédországba költözött és mire Claudia 12 éves lett, rendszeresen volt jelen vendégszereplőként az ország különböző pontjain játszó szülei körében. A Malmöi Zeneművészeti Egyetem elvégzése után megalapozta hírnevét generációján belül, majd véglegesen Dániában telepedett le. A több hangszeren játszó zeneszerző és előadó minőségi játékkal és kortárs zenei felhőzatalával mindenütt a közönség kedvence, a 606-ban Balázs József (zongora), Balázs Elemér (dob) és Mark Lewandowski (basszusgitar) társaságában aratott sikert.

Ilyen volt röviden a nemzetközi magyar-angol jazzfesztivál, érdeklődő

közönséggel és változatos zenei produkciókkal. Mindent összevetve érdekes tapasztalat egy olyan klub életébe betekintést nyerni, ami több évtizedes múltra tekint vissza. Mostani helyén, a Chelsea-ben elhelyezkedő Lotts Roadon 1988 óta áll a klub, előtte egy csupán 30 fős kapacitású, hét asztallal operáló alagsori helyiség szolgált alapul, csekély fűtéssel és világítással, de annál nagyobb rajongótáborral. A jelenlegi helyszín pin-

ceszinten elhelyezkedve kb. 175 ember befogadására képes, igazi alternatív pub-nak mondható. A világ legjobb zenészei fordultak már meg a falai közt, a több, mint negyven éve tulajdonos Steve Rubie azt mondja, hogy a 606 klub egyedisége saját atmoszférájában, gazdag borszelekciónak, intim hangulatában és a heti hét nap szolgáltatott jazzkínálatban rejlik. A legnyüzsgőbb jazzklubok egyikeként tartják számon Európában.

HOME
VIEW THE CLUB
WHAT'S ON
BOOKING
GROUP BOOKING
PRIVATE PARTY
TIMES & PRICES
FOOD
ABOUT US
HOW TO FIND US
CONTACT
AGENCY
LINKS

606 Club
90 Lots Road London
SW10 0QD

020 7352 5953
jazz@606club.co.uk

Wednesday 23 September

First set 8.00pm-9.15pm:

Juli Fábíán (vocals), **Istvan Gáyrfás** (guitar), **Steve Rubie** (flute), **Mátyás Hofecker** (bass), **Winston Clifford** (drums)

Second set 9:45pm-11.00pm:

Sándor Molnár (saxophone) **Gareth Williams** (piano), **Yuri Goloubev** (bass), **Márton Juhász** (drums)

[CLICK HERE TO BOOK](#)

Thursday 24 September

First set 8.00pm-9.15pm:

Gábor Bolla (saxophone), **Steve Fishwick** (trumpet), **József Balázs** (piano), **Adam King** (bass), **Elemer Balázs** (drums)

Second set 9:45pm-11pm:

János Ávéd (saxes), **Jim Watson** (piano), **Adam King** (bass), **James Maddren** (drums)

[CLICK HERE TO BOOK](#)

Friday 25 September

First set 9.00pm-10.15pm:

Claudia Campagnol (vocal), **Jozsef Balázs** (guitar), **Mark Lewandowski** (bass), **Elemer Balázs** (drums)

Second set 10:45pm-12.30pm:

Samara - Latin/Jazz sextet featuring Liliana Chachian (vocals), **Steve Rubie** (flute/saxophone), **János Ávéd** (saxophone)

MOM KULTURÁLIS KÖZPONT

1124 Budapest, Csörsz u. 18. • +361 3199854 • www.momkult.hu

2015. DECEMBER 9., 19.00

★ **Molnár** ★ **Bohém Ragtime**
Dixieland Band **Jazz Band**
(Szeged) (Kecskemét)

★ **Miskolc** ★
Dixieland Band **Happy**
(Miskolc) **Dixieland Band**
(Hévíz)

Vendégek:

ILLÉNYI KATICA és BERKI TAMÁS

ZENE A DIXIEVIDÉKRŐL
- ÁRAD A DIXIE VIDÉKRŐL

MOM
KULTURÁLIS
KÖZPONT

nka
Nemzeti Kulturális Alap

NEM CSAK ZENE, TÁNC IS! - a cake walktól a swingig • Vajda Gyöngyvér, Janicsek Gábor

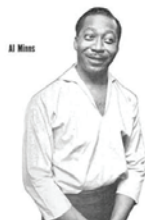
Gyöngyvér és Gábor együtt nyertek párban swingtánc-világbajnoki címet. A 25 éves Bohém-gálán is színpadon voltak. Mindketten foglalkoznak tánc történettel is, tanítanak a Táncművészeti Főiskolán.

Al Minns

A swingtáncosok között az egyik leglegendásabb és legkiemelkedőbb táncos volt. Az első „swinges” generációban a legfiatalabbnak számított.

1920-ban született, amikor az új örület, a swing kezdetét vette és a fiatalok minden alkalmat megragadva, a lépéseket egymástól ellesve szinte tombolva táncoltak ott, ahol csak alkalmuk adódott, a szórakozóhelyeken a „laktérbulikon” és az utcán egyaránt.

Al Minns

POPULAR DANCES FROM THE Famous dance team traces fascinating

Over a period of 100 years, American social dancing—popular, ballroom and jazz—has reflected the spirit of the times. From the earliest form of the Virginia Reel to the group of steps created during the rock 'n' roll period, social dance in the United States have always been shaped and affected by economic, cultural, even political forces and fashions. The history of U. S. dances and social games that dancing Americans are great folklores. The national American step to be something new has produced a fascinating variety of dance regions. The Negro's influence on social dancing has become stronger with each epoch of the dance. In the years following Emancipation, the Negro injected his great vitality into the country's cultural movement. During the decade which closed the 18th Century, the Negro provided inspiration for the early popular white dances as the lark and wing, the hoochie and the chug.

CAKEWALK

CAMEL WALK

Camel Walk is demonstrated by dance team. Left (1.) creates original Camel Walk. Al (2. and 3.) shows Modern Camel Walk.

SHIMMY

Following famous Minns, Al spins and moves forward with entire body in motion. For 11 years, Minns has done "History of Jazz Dances."

CAKEWALK TO THE WATUSI history of American social dancing

Transition from old popular dance style to a new one. In the decade that followed, dance steps of all kinds sprang up and disappeared. A series of social dances, the Boney Drag, the Camel Walk, came out of spiritual activity in New Orleans, New York and other parts of the country. The numerous ages of ballroom and social dances went up about 1900 from 10 to 15. The decade of a half century World War I featured ballroom and ballroom, the most short and nervous, waltz, waltz, Canby, Minns, the Fox Trot and the Charleston. The Charleston, which took over from the Fox Trot in 1925, progressed into a national dance and was Minns for all the country's folk, from aboriginal to juvenile delinquency. As the years passed on, so did the dance steps. The Black Bottom was first seen in a Broadway musical of 1926. The Lindy Hop, originating in Harlem around 1927, soon captured the country in a frenzy. The photographing steps came in with each of these eras in the Lindy.

BLACK BOTTOM

MESS AROUND

The Mess Around (1925) is performed by placing hands on hips while pelvic region is moved from side to side and in and out. Carl is Albie Kyles, Al 4th, is grandchild of old Savoy Ballroom. Left, 4th, has been dancing 31 years.

CHARLESTON

The acrobatic Charleston revolutionized American dancing. By moving partners from traditional facing face position, the "kick" Charleston is done by both. Left is a new series of variations on basic Charleston. In Charleston, left foot is thrust forward and the right foot is stepped out. In the Charleston, one leg is raised and the other, bent, is moved forward by a kick.

Al Minns

HÁZIMUZIKA MINDENKINEK • Fodor László

Laci a Hot Jazz Band klarinétosa, a Bohémekkel 1990 és 2000 között tíz évig muzsikált, Gödöllőn fiatalokból álló dixielandsapata is van. Az utóbbi adta az ötletet, hogy amatőr zenekaroknak is használható kottamellékletet (három fúvós, basszus akkordokkal) produkáljon minden számba – ha a VIP-tag nem zenél, a rokonok, ismerősök között biztos akad egy-két hangszeres.

Honey Suckle Rose

 Sok szeretettel köszöntelek kedves dixie-t kedvelő olvasó! Ebben a számban az egyik kedvencem, Thomas „Fats” Waller Honey Suckle Rose, vagyis Mézillatú rózsák című darabját láthatod. Ez a kiváló zongorista

több mint ezer (!) nótát írt és játszott utolérhetetlen stílusossággal, magától értetődő természetességgel és humorral. A Honey Suckle Rose az egyik leggyakrabban játszott száma. A hangszerelés érdekessége, hogy a basszus szólam is eljátssza a témát, ám ezt a részt egy ügyes énekes lány is el tudja énekelni, hiszen hangnemben női hangnak megfelelő magasságban van (a szöveg könnyen letölthető

az internetről). A tempó nem túl gyors, egyébként teljesen különböző tempójú feldolgozásokat is lehet hallani különböző felvételeken, hiszen majd minden jazz-zenész repertoárján szerepel a darab. Jó kísérletezést kívánok!

A teljes szám (szólamokkal) letölthető a Bohém Webáruházban:
webshop.bohemragtime.com

Honey Suckle Rose

T. F. Waller-Lafo

Fast ♩ = 160
Vamp

Clarinet in B♭

Trumpet in B♭

Trombone

Acoustic Bass

Theme Clarinet

B♭ Cl.

B♭ Tpt.

Tbn.

A.B.

G m7 C7 G m7 C7 G m7 C7 G m7 C7 F 6 D m

10

B♭ Cl.

B♭ Tpt.

Tbn.

A.B.

G m7 C7 F 6 G m7 F 6/A A♭° G m7 C7 G m7 C7

15

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

A.B.

G m7 C7 G m7 C7 F 6 D m G m7 C7 F 6 C7

20

Theme Trumpet

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

A.B.

F 6 F7 F7 B $\flat$ 6 B $\flat$ 6

25

Break Horns

Theme Clarinet

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

A.B.

G7 G7 C7 C7 G m7 C7 G m7 C7

31

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

A.B.

G m7 C7 G m7 C7 F 6 D m G m7 C7 F 6 G m7 F 6/A A $\flat$ °

DZSESSZTÉTIKA • Matisz László

Matisz László jazzújságíró (sőt, visszavonult jazz-zenész is: szaxofonos-fuvolista), a Gramofon jazzrovatánál dolgozott, a Sziget jazzprogramjait szervezte, közreműködött rengeteg jazznagyság magyarországi turnéjának lebonyolításában, évekig a Bohém Fesztiválnak is sajtósa volt. Esztétikai tárgyú, esztétikai megközelítésű cikkeiben nagyon fontos dolgokat mond ki. Figyelni kell rá!

A zenei szubjektivitás 1.

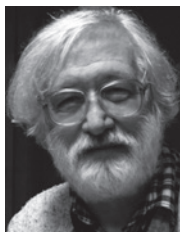

Ahogy a hang organikus velejárója a természet működésének, úgy a zene organikus része az ember szellemi életének. Természetesen létezik emberi élet zene nélkül is, ahogy más művészetek, önálló gondolatok, vagy szerelem nélkül is lehet létezni – a vegetációra a fentieknek igazán elenyésző a hatása –, de ha a gazdagság igénye csupán tárgyakra, kényelmi vagy szórakoztató szolgáltatásokra, vagyis ezekhez köthető időtöltésekre terjed ki, nehezen megfejtethető nyugalanság, szorongás és bizalmatlanság marad az ember lelkében.

A zene, köznapi értelemben vett hasztalanságának dacára, időt, figyelmet, igen komoly befektetett munkában mérhető áldozatot kap az emberektől. Nyilván nem adnánk mindezt, ha nem hinnénk abban, hogy gazdagodunk általa. Ha csupán nyomtalanul múló időtöltést jelentene, semmi szükségünk nem lenne zenére.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban!**](#)**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon**](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

PANNON JAZZVILÁG • Simon Géza Gábor

SGG elsősorban diszkográfus, 1964 óta kutatja a magyar jazz történetét, a Magyar Zenetudományi és Zenekritikai Társaság alapító tagja, a www.jazzkutatas.eu című lap főszerkesztője, jónéhány Bohém-album kiadója. Legkedvesebb témájából, a magyar klasszikus jazz (nagyközönség számára szinte teljesen ismeretlen) történetéből szemezget cikkeiben, a magyar ragtime-től a magyar swingig. Csemege!

A jazztáncok korai elterjedése vidéken

Tánciskolák és hatásuk 1919-1924

A magyar tánc történetéből még sok-sok részadóssága van a szakmának. Kedvenc műfajunk, a jazz kezdetének hazai tánc történeti része is ilyen nagy adósság. A magyar jazzkorszak (1920-1950) munkacímű kötetem anyagának gyűjtése közben részemre is meglepően sok, a jazztáncokkal is foglalkozó vidéki hirdetéssel és beszámolóval találkoztam. Ezek azt mutatják, hogy a magyar tánc tanárok az ország minden részében gyakorlatilag naprakészek voltak s szorgalmasan hintették a tudást. A sok helyen tánc- és illemtanárnak nevezettek általában helyi lakosok voltak, de sokszor messzebből érkeztek, hiszen egy-egy ilyen kurzus csak heti egy alkalommal és mindössze hat héten keresztül tartott. Közben pedig minden héten volt össztánc

és természetesen záróvizsga is nehezítette a programot.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban](http://BohemWebaruhazban)!

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon](http://Bohem-honlapon) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban](#)!

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon](#) évi 2.490 Ftért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!

TRADÍCIÓ ÉS KREATIVITÁS • Zipernovszky Kornél

Kornél jazzújságíró (a transzformátor feltalálójának, Zipernowsky Károlynak a leszármazottja), alapítója és sokáig rovatvezetője volt a Gramofon, majd a Fidelio jazzrovatának, utóbbinál most is közöl tárcákat. Nyakig benne volt jópár jazz világsztár magyarországi turnéjának lebonyolításában és a Bohém Fesztivál sajtós tevékenységeiből is bőven kivette a részét. Meggyőződése szerint T. S. Eliot esszéje Hagyomány és egyéni tehetség kölcsönhatásáról a jazzre is érvényes.

Aki él és mozog

Esküvő után a templom előtti lépcsőn, meg az érettségi alkalmából. Art Kane viszont úgy gondolta, hogy a magazinja készülő jazz különszámát is érdemes lenne egy nagy, kétoldalas csoportképpel indítani. Képével történelmet írt, még dokumentumfilmet is forgattak róla.

A dicsőség az *Esquire* magaziné, amelyiknek volt egy jazzrajongó művészeti szerkesztője, Robert Benton (egyebek között a *Kramer kontra Kramer* című filmet is ő rendezte később). Úgy érzékelték, hogy aranykorát éli a jazz, ezért elhatározták, hogy egy különszámot szentelnek a témának. Benton a főnökének azt javasolta, hogy egy fiatal kollégáját kérjék fel közreműködésre. Art Kane akkor egy másik, kisebb lapnál volt ugyancsak művészeti vezető, de az *Esquire*-nél is dolgozott már. Kane ötlete volt, hogy csináljanak egy nagy csoportképet. Mivel műteremről szó sem lehetett, hiszen Kane-nek ez volt az első olyan saját fényképfelvétele, amivel pénzt keresett, ezért azt is javasolta, hogy egy ún. „brownstone”, egy tipi-

kus harlemi ház lépcsőjére hívják össze a csoportkép kedvéért a jazz-zenészeket, lehetőleg mindenkit. Az 1925-ben született Kane (Kanozsky) ezzel a fényképpel óriási karriert indított el mint fotóművész: a következő években Bob Dylan, Janis Joplin, a Jefferson Airplane, a The Who, és a Rolling Stones álltak objektívje elé, a *Life*, a *McCall*, a *Vogue* és más képes magazinok közölték munkáit.

[...]

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a **Bohém Webáruházban!**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a **Bohém-honlapon évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

JAZZKANCELLÁR KALANDJAI • Szalóky Béla

Béla a legsokoldalúbb magyar jazzmuzsikusok egyike. Harsonás, a Benkó Dixieland Band kornettese, a Police Big Band vezető karmestere („civilben” ezért rendőr őrnagy). Megjárta nagy fesztiválok, híres jazzklubok sorát, mindenütt ott volt, ahol egy világsztár felbukkant, rendszeresen játszik jazznagyságokkal. Elsősorban a velük közös élményeit, sztorijait osztja meg cikkeiben.

Egy rövid duett George Bensonnal

Elárulok egy kulisszatitkot. Nem csak azért, mert az olvasó (néző, hallgató) szereti a kulisszatitkokat, hanem azért is, hogy világos legyen, mit keres a csizma. Szóval az történt, hogy amikor Ittész Tamás megálmodta ezt a hiánypótló lapot, akkor eszébe jutott az a csokornyí fotó, amin jobbnál-jobb jazzmuzsikusokkal szerepelek. Arra gondolt, hogy mindegyik képhez tartozik egy sztori, amit a kedves olvasó örömmel fogadna. Nos, a legtöbbhöz valóban tartozik egy történet, a legérdekesebbeket már megírtam ezeken a lapokon, lassan ki is fogyok belőlük. Most arról írok néhány szót, hogy hogyan kerültem ezeknek a legendáknak a közelébe.

[...]

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban!**](#)**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon**](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

BEST OF BOHÉM 30: THE BOHÉMS PLAY MAGYAR – LEMEZBEMUTATÓ

Best of

30 éves Bohémek a kecskeméti néptáncos ifjúságért

**Jótekonysági koncert
a Kecskemét Táncegyüttes
ifjúsági csoportjainak javára**

BOHÉM RAGTIME JAZZ BAND

2015. november 8. vasárnap 18 óra

Hírös Agóra

6000 Kecskemét, Deák tér 1.

Belépőjegyek a helyszínen (Telefon: 76/503-880)
és a **www.hirosagora.hu** honlapon elővételben is kaphatók.

